

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΟΡΤΩΝ

Οί μέρες αύτες, μέ τις πολλές όνομαστικές γιορτές είναι κυριολεκτικά μέρες συναναστροφών. Οί Στέλιοι, Κατερίνες, οί 'Αντρέϊδες, οί Βαρβάρες, οί Σαββήδες, οί Νικολήδες, οί Σπυριδοῦλες, οί 'Ελευθερίες, και όλοι οί άλλοι πού καλύπτονται κάθε μέρα κι' ένας μέ τή γιορτή, του έχουν άπαιτήση νά τους θυμηθοῦμε, νά πᾶμε νά τους δοῦμε, νά ποῦμε τά σχετικά «Χρόνια πολλά» και «νά ζήσεις» κλπ. Κι' ὡς ἐκεῖ καλά πάει τό πράγμα. "Ελα ὅμως πού ή καθ' ὅλα δικαιολογημένη τους αὐτή ἀθάνα άπαιτήση, έχει και τό κάπως... ἀρνητικό της ἀντίκρουσμα!

—Τί θά πάρουμε τής Καίτης και του Στέλιου;

—Γιατί; Είναι άπαραίτητο νά τους πάρουμε κάτι;

—Μά, πού ζεις Χριστιανέ μου! Είναι ποτέ δυνατόν νά πᾶς νά δεις ἄνθρωπο πού γιορτάζει και νά μή του πάρεις κάτι, ένα δωράκι, ένα γλύκισμα;

"Οχι, φυσικά, δέν είναι δυνατόν! Κι' αρχίζεις νά παίρνεις στη σειρά ὅλους τους εορτάζοντας και νά καταρτίζεις πρόγραμμα δώρων για τόν καθένα. Κι' όταν φτάσεις πιά στον 'Αντρέα, ἐκεῖ είναι πού πελαγώνεις μέ τους "Αντρους, τους "Αντηδες, τις 'Αντροῦλες και τους 'Αντρίκους.

Τό πορτοφόλι σου διαμαρτύρεται, ἀλλά άγνοείς τις φωνές του προκειμένου νά μή φανείς ἀνάγωγος. 'Αφαιρείς λοιπόν ἀπό τόν προῦπολογισμό τῶν Χριστουγέννων (πού ὅπου νᾶναι φτάσαν κι' αὐτά) κι' αρχίζεις τό γυρολόι.

Κι' αὐτό είναι μόνο τό ένα κακό. Τό δεύτερο και μεγαλύτερο ἴσως είναι ή μορφή πού πήραν σιγά - σιγά αὐτές οί «βεγγέρες όνομαστικῶν εορτῶν», πού ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν χαρούμενο μάζεμα και φαγοπότι τῶν φίλων και τῶν συγγενῶν, σήμερα μετατράπηκαν σέ τυπικές δεκάλεπτες ἐπισκέψεις άγνώστων μεταξύ τους ἀνθρώπων πού ὡσότου προλάβουν νά πουν τά σχετικά του καιρου (δέν ἔβρεξε φέτος κλπ.) ἔρχεται ή ὥρα νά του δίνουν για νά παραχωρήσουν τις θέσεις τους στους νεοαφιχθέντες.

"Ετσι λοιπόν, αὐτοματοποίηση σέ ὅλα! Κι' ἐνῶ οί εορτάζοντες συλλέγουν τά δῶρα τους (συνήθως ἄχρηστα γιαλικά και δεκάδες τουρτες) οί μή εορτάζοντες ξεπαραδιάζονται, νιώθοντας κι' οί μὲν κι' οί δέ, ένα αἶσθημα κενου και πικρής νοσταλγίας για «τις καλές ἐκείνες μέρες».

Δέν λέω, φυσικά, στους κανόνες ὑπάρχουν κι' οί ἐξαιρέσεις τῶν ἀνθρώπων μέ τά ζεστά σπιτικά και τις ζεστές καρδιές, πού νικουν τή φθορά του ἀπρόσωπου «πολιτισμοῦ». Πόσες ὅμως είναι ἀλήθεια αὐτές οί ἐξαιρέσεις;

ΓΛΑΥΚΗ